



MINECRAFT

KRONIKY WOODSWOROU



VÍTEJTE V HŘE



DOBRODRUŽSTVÍ
PŘÍMO OD MINECRAFTU



NICK ELIOPULOS
ILUSTRACE LUKE FLOWERS



Minecraft Kroniky Woodswordu 1 Vítejte ve hře!

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

EGMONT
Publishing

kolektiv

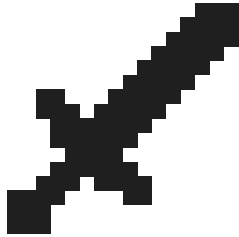
Minecraft Kroniky Woodswordu 1 – Vítejte ve hře! – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA

MOJANG

MINECRAFT



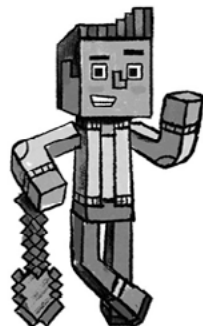
MOJANG

MINECRAFT

ВІТЕЛТЕ У НАС



SEZNAMTE SE S HRÁČI



MORGAN



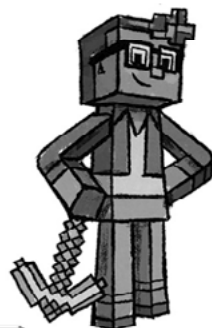
PD



ASH



JODI



HARPER



PANÍ MINERVOVÁ



DR. CULPEPPEROVÁ



Prolog

JAK ZAČÍT PŘÍBĚH NAPÍNAVĚ?

Kolem **jediné pochodně** se choulily čtyři postavy. Jiný zdroj světla v podzemním úkrytu neměly. A všechny čtyři věděly, že **ve světle se příšery neobjeví**.

„**JSME TU DOST NATĚSNO,**“ řekla jedna z postav.

„**MŮŽEME KOPAT HLOUBĚJI,**“
navrhla druhá s krumpáčem v rukou.
„**MOHL BYCH NÁŠ ÚKRYT ZVĚT-
ŠIT.**“



„**NE, TO NEMŮŽEME RISKOVAT,**“ ozvala se třetí, která byla výrobcem krumpáče i pochodně. „**NEMÁM MATERIÁL**



**NA VÝROBU DALŠÍCH NÁSTROJŮ.
A KDYŽ BUDEME KOPAT DÁL,
MŮŽE SE STÁT, ŽE NARAZÍME
NA TUNEL NEBO DŮLNÍ ŠA-
CHTU. PAK SE SEM NAHRNOU
MONSTRA A...**

Všechny postavy zmlkly.
Každá z nich to slyšela.
Něco venku zakvílelo.
Žádná z postav ani ne-
dutala.

**„RÁD BYCH SE
ŠTÍPNUL, ABYCH
ZJISTIL, JESTLI
SE MI TO NEZDÁ,“**
řekla čtvrtá z postav,
**„ALE NEMÁM TADY
PRSTY.“**

Tím „tady“ byl my-
šlen Minecraft.
I když se to zdá-
lo nemožné,
nacházely se



všechny čtyři postavy ve své oblíbené hře. Prožívaly ji. Minecraft je skutečně obklopoval.

Znělo to dobře, ale postavy měly problém:

Nevěděly, jak se vrátí domů do skutečného světa.



Kapitola 1

**SEZNAMTE SE S ASH
KAPOOROVOU! ŽÁDNÝ
NEPŘÍTEL JI NEPORAZÍ!
ŽÁDNÁ ZEĚ JI NEZASTAVÍ!**

Ash Kapoorová stála ve stínu hradu. Bylo to **prokleté místo** s temnými okny a vysokými, kroutícími se věžemi. Vítr pleskal vlajkou. Na ní byla vyobrazena nějaká **strašlivá bestie**, jakou Ash nikdy neviděla. V dáli zakrákala vrána.

Každé jiné dítě by se teď třáslو strachy, pomyslela si Ash. Ale já ne. Já si dávám nebezpečí k snídani!

Ve skutečnosti měla Ash k snídani ovesné vločky.

A nestála ani před strašidelným starým hradem. Byla to jen její nová škola, **Woodwordská základka**. Ale když přimhouřila oči, dovedla si ji představit jako **prokletou pevnost**, nebo



zapomenutý chrám, nebo mimozemské opevnění na nějakém vzdáleném měsíci.

Dala by přednost každému z těch míst před pravdou: Ash opět začínala v nové škole jako „ta nová holka“. Potřetí za tři roky se musela kvůli mamčině práci přestěhovat.

Urovnala si šerpu. Patřila k její **skautské uniformě** a měla na ní připnuté **tucty odznaků. Každý z nich byl upomínkou** něčeho, co se Ash povedlo, nebo nové dovednosti, kterou si osvojila. Byly to takové malé trofeje, které jí zůstaly bez ohledu na to, kolikrát už musela začít znovu. **Pro štěstí přejela po jednom z nich prsty.**

„Nemůžeš tu jen tak postávat uprostřed schodiště,“ napomenul ji nějaký kluk a obešel ji.

„**Zabloudilas**, nebo co?“ dodala dívka a obešla Ash z druhé strany.

„Vlastně bych potřebovala poradit!“ vyhrkla Ash. „Hledám místnost 247.“

„Ta je hned vedle místnosti 246,“ odpověděla dívka.

„A 248,“ dodal chlapec. „Nemůžeš ji minout.“

„Díky!“ usmála se líbezně Ash. Takové „rady“ jí byly k ničemu.

Sáhla si na svůj **odznak za průzkum města**.



Nebylo to poprvé, co se ocitla sama na neznámém místě nebo v nové škole. Byla odhodlaná najít místnost 247 a překonat všechny nástrahy, na které cestou narazí.

„Dovolíš?“ ozval se jí za zády další netrpělivý hlas.

Ze všeho nejdříve ale opravdu musela přestat postávat na schodišti.



Ash přišla do učebny 247 pozdě. Doufala, že nepozorovaně vklouzne dovnitř. Místo toho ale k sobě hned ve dveřích přitáhla pohledy všech svých budoucích spolužáků.

„Posaď se prosím,“ vybídla ji učitelka, zatímco se prohrabávala nějakými papíry na svém stole.

„Em, já ještě nemám místo,“ ozvala se Ash.
„Jsem nová.“

„Aha! Ty jsi to nové děvče!“ Učitelka se na ni podívala. Měla kudrnaté vlasy a drdol, který jí na hlavě držely pletací jehlice jako nějaké zacuchané klubko vlny. „Omlouvám se, děvenko. **Bývám roztěkaná**, než vypiju svůj první hrnec kávy.“

„Nechtěla jste říct spíš *hrnek*?“ zeptala se Ash.

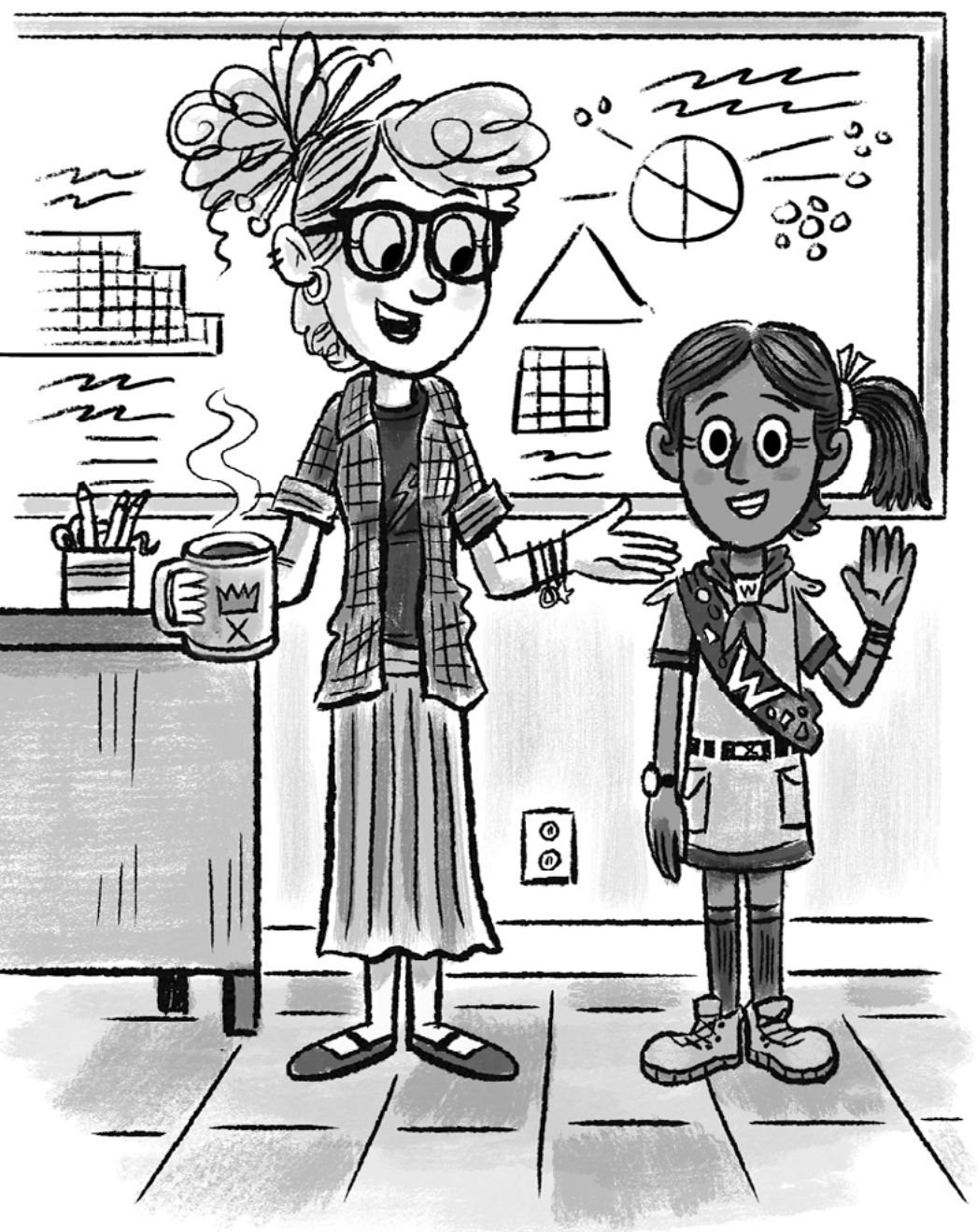
„Já jsem paní Minervová,“ změnila učitelka téma. „Nepředstavíš se třídě?“

Ash se otočila se svým novým spolužákům. Zhluboka se nadechla, sáhla si na **odznak za projevy na veřejnosti**, aby jí přinesl štěstí, a široce se usmála. Tohle už znala z dřívějšíka.

„Ahoj, všichni!“ začala vesele. „**Jmenuji se Ash Kapoorová**. Právě jsme se sem přestěhovali ze západního pobřeží, ale narodila jsem se na Floridě. Jsem skautka, mám ráda zvířata a **počítačové hry**.“

Chlapec v druhé řadě zpozorněl. Ukázal na svoje desky, které byly ozdobené minecraftáckými nálepkami.

Ash kývla. „Hlavně Minecraft,“ dodala. Možná že tentokrát nebude tak těžké najít nové kamarády.



„Máš ráda zvířata?“ řekla paní Minervová.
„Něco mě napadlo. Líbilo by se ti starat se nějakou dobu o **Barona Mazlíka**?“

Chlapec s polepenými deskami znovu zpozorněl. Zvedl ruku.



„O Barona... Mazlíka?“ zeptala se Ash nejistě paní Minervové.

„To je náš třídní křeček,“ objasnila situaci paní Minervová. Potom zašeptala: „Já ho nepojmenovala.“

„Paní učitelko?“ ozval se chlapec a zamával rukou.

„Ano, Morgane?“

Chlapec na židli narovnal záda. „S Baronem Mazlíkem je spousta práce.“

Paní Minervová si povzdychla. „Dvacet čtyři dětí je spousta práce, Morgane. **Baron Mazlík je křeček.**“

„Z dálky vypadá roztomile,“ řekl Morgan Mercado, „ale jakmile se něco jen trochu zanedbá,



začne vyšilovat. Potřebuje krmení, čerstvou vodu, cvičení, roztomilé čepičky, intelektuální stimulaci...”

„Mám pocit, že si od toho křečka potřebuješ na chvíli odpočinou, Morgane,“ zhodnotila to učitelka.

Morgan potřásl hlavou. „Ne, já jen...”

„Mně to nevadí,“ vložila se do toho Ash. „Ráda pomůžu. Začnu hned dnes.”

„A je to vyřešené,“ rozhodla paní Minervová. „Ash, tam vzadu je volné místo.”

Ash měla docela radost. Den začal dobře. Měla s Morganem tolik společného! Cestou na místo mu přátelsky zamávala.

On její pozdrav neopětoval.



Kapitola 2

HYPOTÉZA: NAŠE UČITELKA JE Z POSTAPOKALYPTICKÉ BUDOUCNOSTI



Jodi Mercadová přejela pohledem svůj soupis vybavení. Dalekohled. Sluneční brýle. Na dlouhý kabát bylo moc horko, a navíc nejspíš nebyl potřeba, a tak ho nechala doma.

Připravila se dobře. Věděla, co všechno potřebuje ke **špionáži**.

„Používat sluneční brýle a dalekohled zároveň je dost

obtížné,“ řekla si pro sebe a zkoušela střídavě jedno a druhé.

„Promiň,“ ozval se hlas za Jodinými zády. Otočila se a spatřila tu novou dívku. „Druhou hodinu má být tělocvik. Jsem tu správně?“

„Jasně,“ přikývla Jodi. „Ahoj! Tady, podrž to, prosím.“ Podala jí

sluneční brýle. S dalekohledem viděla mnohem lépe. Pozorovala svou **učitelku přírodovědy, doktorku Culpepperovou**, jak jde přes školní parkoviště s krabicí plnou obvodových desek, drátů a... nějakých záhadných aparátů.

„Dovol mi ještě jednu otázku,“ řekla nová dívka. „Kde je tělocvikář?“

„Učitel Graham vždycky chodí o tři, čtyři minuty později,“ odpověděla Jodi, „což znamená,

